

امام حسین(ع) و اجابت نیازها، نه اجابت خواسته‌ها

شوق زیارت اربعین آنهم بصورت پیاده‌روی، وجودمان را گرفته بود و تصمیم بر این شد که امسال هرجوری شده به این زیارت مشرف شویم. بعد از تمهیدات لازم و اقدامات ویزا، توفیق شد تا براه افتادیم و تا مرز مهران با ماشین خودمان و از آنجا بصورت بسیار سهل و آسان از مرز رد شده و به خاک عراق قدم گذاشتیم ...

وقتی نوبت به پیاده روی رسید که از شهر نجف شروع کنیم، کوله‌ها مان را بسته و به راه افتادیم...

نمیدانستم که از جهت آمادگی جسمانی چندان آماده این پیاده‌روی نیستم و فکر نمی‌کردم به این زودی خسته شوم، کفشها پاهایم را زخم کرده و کوله پشتی هم بردوشم سنگینی میکرد، چون زیاد عادت به حمل دستی وسایل نداشتم. به هر نحو ممکن با تحمل دردها، خود را به کربلا رساندیم...

بین الحرمین از انبوه زائران موج میزد و موج زائران ما را با خود می‌برد، چنان خسته بودیم که فقط حاضر بودیم یک وجب جا بود و می‌نشستیم، اما زهی خیال باطل که برای تکیه دادن سرپایی هم مهلت نبود.

در پله هایی که جلوی ورودی حرم بود، نشستیم و من که بشدت کوفته بودم و درمانده که چه کنیم؟! تا به خود حضرت توسل کردم که یا ابا عبدالله خودت دعوتمان کردی، حالا جایی هم برای استراحت ما مهیا کن، چندی نگذشت که دختری آبادانی به همراه مادرش که در ویلچر بود آمدند و در کنار ما نشستند، بعد از احوالپرسی متعارف سوال کردم در کجا اقامت دارید؟ گفت در حسینه ای نزدیک حرم، گفتم برای ما دو نفر جا دارید؟ گفت فقط برای خواب، چشمانم از خوشحالی درخشید و ضمن تشکر و قدردانی زود بلند شده و دختر آبادانی که اسمش "مینا" بود، لطف بزرگی در حق ما کرد و رساندن ما به محل استراحت را واجب‌تر از زیارت تشخیص داد و ما را با خود به حسینه برد، وقتی داخل شدم، از اینکه حضرت محلی برایمان جور کرده بود، بشدت گریه‌ام گرفته بود بطوریکه خانمها دور من جمع شدند و از علت گریه سوال میکردند، گفتم جریان این است و این گریستن، در حقیقت گریه شوق است...

بله چنین حضرت ابا عبدالله(ع) راضی به اذیت شدن زائرانش نشده و با

توسل زائر از روی «نیاز» برای پیدا کردن یک استراحتگاه، با بزرگواری این نیاز را مرتفع فرمود. اما هدف از طرح این خاطره که یکی از زائران امسال نقل می کرد، این بود که:

اول تفاوت نیاز با خواسته طرح گردد، بدینصورت که: «نیاز» درخواست و حاجت انسان برای بقا و رشد خود است و «خواسته» روش های برآورده کردن نیاز و بعبارتی درخواست خود فرد برای «رفع نیاز» است که در این خواسته که برای رفع نیاز است هوای فرد نیز دخالت می کند، و چه بسا ممکن است خواسته رفع نیاز کند ولی عارضه ای از خود باقی گذارد که مانع رشد و کمال باشد. و با اینچنین تعاریفی از «نیاز و خواسته» دعا اگر از روی نیاز باشد نه خواسته، به اجابت نزدیکتر خواهد بود. ثانیاً: اگر همه با دعای «اللهم عجل لولیک الفرج» این مسیر را بپیمایند...

اگر این دعا بصورت نیازدرآمده و با نهایت تضرع و احساس ضرورت به وجود و ظهور امام از ابا عبدالله (ع) درخواست شود... و اگر این دعا و طلب ظهور توسط زائران یا مشتاقان ظهور بصورت تنهاترین هدف و تنها راه نجات از حضرت مطالبه شود، قطعاً بلافاصله به این دعا لباس اجابت پوشانده و دعا کننده ها را با اجابت این دعایشان مسرور خواهد فرمود. چنانچه این زائر محترم اینچنین با تضرع و نیاز به سراغ حضرتش رفته و بلافاصله اجابت شد.

یک خاطره یک پیام از زائر پیاده حضرت ابا عبدالله الحسین (ع) اربعین ۹۷